

Sevgili öğrenciler, değerli aileler, sevgili kurumdaşlar,

Bugün çok heyecanlı bir gün. Öğrenci temsilciliğimizden Cemre konuşma verir miyim diye sorduğunda aslında başım çok sıkıştı, alanımla ilgili hemen ertesi gün katılacağım bir konferans nedeniyle hazırlığını tam tamamlamadığım bir başka konuşma daha vardı başımda. Ve bir de tabii son 1.5 yıldır hepimiz feci yorulmuş, bitkin düşmüştük. Bu belki de ülkemizin en kendine has üniversitesinde, çok şeffafça ifade ettiğimiz ahlaki ve kurum ilkeleri uğruna verdiğimiz mücadelede, karşı karşıya kaldığımız, yer yer kanımızı donduran, bizi dehşete düşüren, bizi adeta düşman gören bir savaşın içinde bulduk kendimizi. Evet, hepimiz feci yorulmuş, bitkin düşmüştük. Bir konuşma daha hazırlamaya gücüm yok diye düşünmüştüm ama biz hocaların yaşadığının mislini yaşayan öğrencilerin bu talebini kıramazdım.

Bir iki gün neyi anlatsam diye düşündüm ve hayal etmeyi anlatayım dedim. Alanım psikoloji ve insanın tüm diğer canlılarla muazzam bir ortaklığı olsa da, insanı diğer canlılardan ayıran belki de en büyük yetisi, o zaman zaman çok böbürlendiğimiz geçmişi hatırlamadan çok, geleceği imgeleme, yani hayal edebilme. Bugün biliyorsunuz ki geçmişe ait bilgiyi, insan olmayan canlılar da taşıyabiliyor, çağırabiliyor ve o bilgiden faydalanabiliyor. **Ama henüz hiçbir insandışı canlıda geleceğe dönük hayal etme ve hülyalanma vasfına tanık olmadık.** O vasıf ki sanatı, bilimi ve ezmeden, yıkmadan, hınçlanmadan, hırslanmadan bir arada yaşamımümkün kılar. O yeti ki başka bir üniversite, başka bir birarada varolma, başka bir dünya mümkün'ü kurgular. Ve galiba bu üniversitede tam da bunu öğretmeye gayret ediyoruz çünkü varolanı aktarmanın --hele ki bu bilgi çağında-- pek bir özelliği yoktur. Bu üniversite nasıl bir yerdir diye kendime sorduğumda sanırım cevabım şu olur: Farklı olmaya gayret etmiş ama bu farklı olma uğraşında, kimi olmazsa olmaz ilkeleri kendine kılavuz yapmış, yapmaya çalışmış, tabii ki zaman zaman bocalamış ama **müşterek akılla**, çokça da öğrencilerin ve kurumdaşların itirazları ve ikazlarıyla daha iyi sistemler kurmaya çalışmış. Buradaki iki kavram çok önemli, biri "müşterek akıl", yani insanların birbirini dinlediği ve anlamaya çalıştığı, birbirinin düşüncesinden beslenebildiği ortaklaşma hali. Diğer kavram ise "bocalamak". İnsanlar gibi kurumların da bocalama hakkı vardır. Her zaman her şey doğru gitmez ve tam da bundan ötürü rütbelere bakılmaksızın, hatta bu dayetmez, en rütbesizlerin, en sesi -hele ki ülke içinde- susturulanların itirazlarını, düşüncelerini dinlemek gerek ki o bocalamaların üstesinden gelsin.

Evrenin özü nedir diye sorsalar, değişim derim. Evren içinde değişmeyen hiçbir şey yoktur. Bu; evren için ne kadar söz konusuysa düşünün ki içindeki canlılar ve onların oluşturdukları için büsbütün böyle. Yüzyıl önce kimin aklına gelirdi ki kadınlar oy verebilsin. Ama dünyada kadınlar bu hakkı, bu en temel eşitlik hakkını elde etmek için verdikleri mücadelede ne çok bedel ödedi, ne çok gözaltı, hapis ve hatta ölüm yaşadı.

Bazen olanlara mesafeden baktığımda şaşırıyorum. Nasıl oluyor da böylesi muazzam bir **henüz-olmayan-dünyayı, ufuk ötesini** hayal etme gücüne sahip bu canlı böylesine belirli bir zamanın ve o zamanın fikriyatı içinde donmuş kalabiliyor? Oysa biz üniversitede belki dersleri şöyle başlatmalıyız: "Sevgili öğrenciler, ne çok yoruldu, eğitim çarkının ve zaman zaman toplumun dişlileri arasında ne çok acı çektiniz, öğütüldünüz, kendiniz olamadınız. Şimdi burası, bu üniversite size tekrar hayal etmeyi mümkün kılmalı. Bu dersimiz de mesela böyle bir yolculuk olsun." Neden? Çünkü bilim yaparken henüz olmayanın peşinden giderseniz ve onun ilk adımı tam da, olanın ötesini hayal etmektir. Sanat **zaten**

böyledir ve bilim ve sanat da aynı kökten beslenir. Hatta bana öyle geliyor ki bilim sanattan doğmuştur ve tam da bundan dolayı, **daha önce varolmayanın** fikriyatı, buluşu ve yaratımı mümkün olmuştur.

İşte bu hayal etme gücü muazzam ve biriciktir, **pamuklara sarılasıdır**. Hani böyle bir şeyi “kerli ferli”, kendini toplumda bir yerlere “konuşlandırmışlara” dediğinizde onlar size bıyık altı, hafif alayla karışık güler “çocuksun, hayat böyle değil şekerim, gerçekçi ol, hayat acımasız bir kurtlar sofrasıdır” der. İşte o an asıl bizler onlara acırız, çünkü bilmezler ki onların “gerçek” sandığı şey aslında geçici çünkü bugüne aittir.

Tam da bundan dolayı hayal etmek belki de en devrimci eylemimizdir. Ve burada öğrencisiyle, hocasıyla, çalışanıyla ve mezunuyla 1.5 yıldırım da bu dönüştürücü eylemin içindeyiz aslında. İzninizle cuma günü nöbet bültenlerimizin açılış paragrafını bugüne uyarlayarak okuyayım:

“Bugün 5 Temmuz Salı. Nöbetimizin 373., direnişimizin 548. günündeyiz. Sizlere basının hâlen alınmadığı, çevresinde polisin silahlarla devriye gezdiği, her köşesinin kameralarla, özel güvenlik güçleri ve sivil polislerce denetlenmeye çalışıldığı, girişlerine yüksek demir parmaklıkların yerleştirildiği kampüsümüzden sesleniyoruz.”

Tüm yaşananlara rağmen neden kabul etmedik ve vazgeçmedik, çünkü hayal etmeyi biliyoruz. Ve biliyoruz ki insanlık tarihi boyunca, haşmetliler, en çok da başka bir dünya mümkünü hayal edenlerden korkar, korksunlar. Bundan bir ay önce hoyratça üniversitelerinden koparılan birkaç arkadaşla, tıngır mıngır bir tren yolculuğu yaparken birlikte bir hayal kurduk. Hayalin ilk tohumunu, Mersin’de üniversitesinden mesnetsiz ve hukuksuzca uzaklaştırıldıktan sonra içindeki yaratıcı enerjisiyle tarım yapmaya başlamış bir sosyolog arkadaşımız, sevgili Bediz bırakmıştı. Deleuze’ün “ayrıkotu” metaforunu kullandığı bir makale varmış; ancak o dönem Deleuze’ün bu metaforunu tam da bir yere oturtamamış. “Bu metaforun anlamını, Mersin’de bir grup kadın olarak kurduğumuz tarım kooperatifinde tarım yapmaya başlayınca kavradım”, dedi. Bu öyle bir ot ki, toprağın altında kökler birbiriyle tutuna tutuna, kenetlene kenetlene varoluyor ve toprağı besliyor (yani düşünöldüğü gibi “zararlı ve yok edilesi” bir ot değilmiş meğer..) ve derken zaman zaman, tepelerinde, güç devşirme hırsı içinde tepişenler, hani o haşmetlüler, izin verdiğinde veya “bir gaflet anlarına” denk geldiğinde mis gibi toprağı delip yeşerirmiş ve meğerssem ne çok şeye şifaymış, vitamin C’siyle, kalsiyumuyla, demiriyle hem toprağın altında hem üstünde. Ve dedik ki bu bir parti olsun ve sloganı **ihitimam, alaka ve adanmışlık** olsun. Yani birbirine karşı özen, başkalarına yönelik alaka ve neyi yapıyorsak ona yönelik adanmışlık.

Hepinizi bu hayali partiye çağırıyor, dayanışmayla ve sevgiyle kucaklıyorum.